

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi B. spółki z o.o. spółki komandytowej  
z siedzibą w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 października 2015 r.,  
sygn. akt XXIII Ga [...], wydanego w sprawie  
z powództwa B. spółki z o.o. spółki komandytowej  
z siedzibą w W. obecnie B. spółki z o.o.  
spółki komandytowej z siedzibą w W.  
przeciwko G. S.A. z siedzibą w K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 stycznia 2017 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od  
skarżącego na rzecz strony pozwanej kwotę 1200,- (jeden tysiąc  
dwieście) złotych z tytułu kosztów spowodowanych wniesieniem  
skargi.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 październik 2015 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił na skutek apelacji pozwanej zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w W. i oddalił powództwo. Orzeczenie to zapadło w związku ze stwierdzeniem braku legitymacji czynnej po stronie powódki. Przeniosła ona zorganizowaną część swojego

przedsiębiorstwa na rzecz osoby trzeciej, czynność ta zaś objęła także, w ocenie Sądu Okręgowego, wierzytelność dochodzoną w sprawie. Jak stwierdzono w uzasadnieniu orzeczenia, przeniesienie zorganizowanej części przedsiębiorstwa wywołuje skutek wyłącznie na podstawie art. 55<sup>1</sup> i art. 55<sup>2</sup> k.c., nie wymagając wyrażenia osobnej zgody na przeniesienie wierzytelności na podstawie art. 509 k.c.

Orzeczenie to zostało zaskarżone przez powódkę skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem. Zarzuciła ona wydanie go z naruszeniem: art. 505<sup>9</sup> § 2 i art. 505<sup>12</sup> § 1 k.p.c. oraz art. 55<sup>2</sup> k.c. Sąd Okręgowy – orzekając w postępowaniu uproszczonym – nieprawidłowo uwzględnił, jej zdaniem, zarzut podniesiony przez pozwaną po wniesieniu apelacji. Obok tego, wydając orzeczenie oparł się na dokumentach, co do których nie zostało wydane postanowienie o przeprowadzeniu dowodu. Równocześnie, zdaniem skarżącej, w sprawie nie wykazano, by umowa zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa obejmowała także wierzytelność dochodzoną w sprawie. Niezależnie od tego, przeniesienie tej wierzytelności odbyło się bez zgody dłużnika, a zatem nie wywołało wobec niego skutku.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny lub wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Zgodnie z art. 424<sup>9</sup> k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności.

Sytuacja taka ma miejsce w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 październik

2015 r. Zarzucane w niej naruszenia prawa procesowego z całą pewnością trudno uznać za ewidentne i rażące. Po pierwsze, ograniczenie możliwości podnoszenia zarzutów w postępowaniu apelacyjnym, toczącym się w trybie uproszczonym, wyłącznie do apelacji, nie ogranicza możliwości samodzielnego badania przez sąd odwoławczy sposobu zastosowania prawa materialnego w sprawie. W konsekwencji, dostrzeżenie naruszeń norm materialnoprawnych może być korygowane przez ten sąd także poza granicami twierdzeń sformułowanych w apelacji – co więcej, zgodnie z modelem postępowania apelacyjnego jest on zobowiązany wziąć te naruszenia pod uwagę z urzędu. Po drugie, ewentualny brak wydania postanowienia o dopuszczeniu dowodu nie stanowi w okolicznościach sprawy źródła rażącej i ewidentnej sprzeczności zaskarżonego wyroku z prawem. Nawet jeśli w postępowaniu dowodowym doszło do uchybień formalnych, nie przesądzają one z góry o wadliwości orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie – a tym samym, o zasadności wniesionej skargi.

Nie można także stwierdzić, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 55<sup>2</sup> k.c. Sąd Okręgowy przedstawił argumentację na rzecz swojego stanowiska o braku wymagania zgody dłużnika w razie zbycia wierzytelności stanowiącej zorganizowany składnik przedsiębiorstwa. Wybrał tym samym jeden z dwóch wariantów wykładni art. 55<sup>2</sup> k.c. Można oczywiście podnosić argumenty za drugim, alternatywnym odczytaniem tego przepisu – kwestia ta mogłaby być jednak weryfikowana w ramach zwykłych środków zaskarżenia, ewentualnie skargi kasacyjnej. Pozostaje ona natomiast poza granicami możliwych podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, odnoszącej się jedynie do wypadków rażącego i oczywistego naruszenia prawa w opisanym wyżej rozumieniu.

W konsekwencji, w razie przyjęcia do rozpoznania skarga z oczywistych przyczyn musiałaby zostać uznana za nieuzasadnioną. Zarzuty i argumenty skarżącego nie pozwalają stwierdzić, by zaskarżone orzeczenie mogło zostać uznane za niezgodne z prawem. Tym samym, w sprawie spełniona jest przesłanka z art. 424<sup>9</sup> k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, nie publ.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424<sup>9</sup> k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> i art. 424<sup>12</sup> k.p.c.

aj